

taget, og den proviſoriſke Lov af 12te April, er dette, at den Sidſte indſkænker ſig til de Udgifter, ſom der havde været Enighed mellem Thingene om at bevilge, medens Folkethingets Forſlag gif videre, indrømmede det Mere, ſom Folkethinget paa enkelte Punkter den 31te Marts havde ſtemt for; men det er jo dog aabenbart, og jeg ſkal gjentage det, at naar det var Meningen, at diſſe Merbevillinger ikke maatte benyttes, ſaa havde den Forſkjellighed, der paa den Maade blev bragt tilveie mellem den proviſoriſke Lov og Folkethingets Forſlag, i Virkeligheden Intet at betyde, og desuden, ſelv om man nu vilde indrømme, hvad jeg naturligvis gjør, at Følgen af den Vndring, der er vedtagen i Landſthinget, maa blive denne, at Regjeringen ved ſelve Loven bliver udeluſket fra at benytte de Merbevillinger, ſom Folkethingets Finantslovsforſlag af 31te Marts dette Aar gav, idet det jo naturligvis maa forudſettes, at Regjeringen ikke hidtil har ſat noget Arbeide eller nogen Foranſtaltning i Værk, hvortil Udgifter ere bevilgede af Folkethinget den 31te Marts, men negtede af Landſthinget, og hvortil Bevilling derfor heller ikke er givet i den proviſoriſke Lov af 12te April dette Aar, — ſelv om man, ſiger jeg, maa gaa ud fra, at Landſthingets Vndring vil forhindre Regjeringen fra at ſette noget af diſſe Arbeider eller nogen af diſſe Foranſtaltninger i Værk, ſaa gaar Vndringen jo da videre. Det er ikke blot de Arbeider og Foranſtaltninger, der ſkulde støttes paa de omtalte Merbevillinger, ſom Regjeringen ved denne Tilſoiſe i Landſthinget udeluſtes fra at afholde Udgifter til, men det er ogsaa alle Arbeider og Foranſtaltninger, der endnu ikke ere paabegyndte, ſelv om der til ſaadanne Arbeider og Foranſtaltninger maatte være bevilget Midler baade af Folkething og Landſthing. — Ved den Tilſoiſe, ſom er ſket i det andet Thing, bliver Reſultatet alſaa dette, at der i Virkeligheden og ikke blot i Formen kommer en ſtørre Forſkiel til Stede mellem den proviſoriſke Lov af 12te April og de Bevillinger, hvorom der her er Tale. Naar ſaa er, naar Folkethinget i Virkeligheden maa ſiges ved Loven, ſaaledes ſom den er kommen fra det andet Thing, at opnaa, hvad der maatte antages at have været dets Mening fra førſt af, og naar det fremdeles maa erkjendes, at det, man hele Tiden har været enig om, at der kunde være praktiſk Behov for at faae bevilget Midler udenfor de løbende Udgifter, nemlig til Fortſættelſe af Arbeider og Foranſtaltninger, der vare ſatte i Gang og ikke uden Skade for det Hele kunde afbrydes, ſaa maa det vel ogsaa erkjendes, at den Tilſoiſe, der er ſket i Landſthinget, ſtemmer med, hvad der i og for ſig er rimeligt, og fremdeles ſtemmer med, hvad Folkethinget fra ſin Side, tror jeg, har anſet og erkjendt for at være det Rette. Idet jeg alſaa gjentager, at Vedtagelſen af de Herrers Vndringsforſlag fornuſtigvis ikke kan opfattes anderledes end ſom enſæb-

tydende med Forkaſtelse af den hele Lov, ſom enſæbtende med, at vi derved jages ud i uhyggelige Tilſtande, ſom vi have ſtræbt ſaa meget efter at undgaa, ſkal jeg henſtille til de Herrers, om de kunne forſvare for ſig ſelv at ſtemme for det foreliggende Vndringsforſlag. Det er en Selvfølge, at jeg og de, der opfatte Landſthingets Vndring paa ſamme Maade ſom jeg, ikke kunne ſtemme for et Vndringsforſlag, der kun gaar ud paa at ſtemme denne Vndring ud af Loven.

Zable: Grundſætningen i vor Forfatning er konſtitutionel Samvirken mellem begge Thing, men det maa ikke forſtaas ſaaledes, at man i enhver Sag ſkal ſtemme ſaaledes, at man fra begge Sider har Noget at ſtaa af paa. Det maa navnlig i Finantsſager være Folkethingets Opgave at aſtemme paa en ſaadan Maade, at man forud er vis paa, at Landſthinget kan modtage det. Da nu et indſydelsſørigt Medlem af Landſthinget har udtalt der, at Folkethinget i de halve Tilfælde har aſtemt Finantsloven ſaaledes, at Landſthinget har kunnet modtage den, ſaa vil der efter, hvad der i Dag er forefaldet, og efter den Vndring, der nu er vedtagen, og efter den Motivering, ſom det ſidſte ærede Medlem har givet den, være grundet Haab om, at Landſthinget i det foreliggende Tilfælde med Holighed kan modtage den Bevillingslov, ſom Folkethinget har vedtaget.

Jagd: Af mine Udtalelſer i Gaar vil det være Thinget beſkjendt, at jeg ikke med megen Fornoiſe gif ind paa det Lovforſlag, ſom her foreligger, men at det tværtimod var mig perſonlig imod. Under Forſlagets Behandling er der imidlertid kommet et Moment til, ſom for mig har den allerførſte Betydning. Jeg kan ſige, at Forſlaget er haaret frem af en ſaadan almindelig Forſonlighed og Beloville hos Medlemmer fra de forſkjellige Sider, at jeg vilde anſe det ligefrem for Synd, om en Sag, der bæres frem af ſaa gode Aander, ſkulde falde til Jorden uden at bære Frugt. Dette, langt mere end Forſlagets Indhold, har bragt mig til varmt og ærligt at ſlutte mig til et Forſlag, jeg, ſom ſagt, ikke ynder. Skulle vi nemlig komme ud af dette Uſøre, vi leve i, og allerede i flere Aar have levet i, ſaa maa det være derved, at ſaadanne gode Aander ſaae Plads i denne Sal og medvirke til at fremkalde den Samarbeiden mellem Medlemmer af forſkjellige Anſkuelſer, ſom maa ſtaffes tilſtede, naar det ſkal lykkes at forene og forſone diſſe Anſkuelſer med hinanden. Men netop derfor forekommer det mig at være i høj Grad miſtrøſtende, hvis alligevel dette Forſlag ikke ſkulde blive til Lov, og diſſe gode Kræfter alſaa ikke komme til nogen Nytte. For mig er det temmelig ligegyldigt, om Lovforſlaget vedtages i den Stiſtelse, Folkethinget har givet det, eller i den